

P. EVSTAHIJ:

Presvetemu Srcu.

Vladaj z ljubeznijo milo,
božje med nami Srcé!
Znova se bo prenovilo
žalostno obličje zemljé...

Kralj, o Zveličar, nam bodi,
rajsko središče družin;
milost naj tvoja nas vodi,
večne Dobrote spomin!

Tvoji so naši domovi,
tvoje vse plodno polje —
mesta, vasi blagoslovi,
božje premilo Srcé! —

Tretjeredniki, na delo za božje kraljestvo!

Božje kraljestvo je duhovno, znotraj v srcu in duši, razodevati se pa mora tudi na zunaj: duh Kristusov nas mora voditi, milost Gospodova naj vlada v duši — to kraljestvo naj raste in raste, do najvišje popolnosti, do blaženstva v nebesih!

Za božje kraljestvo treba moliti in delati! — „Pridi k nam tvoje kraljestvo“, tako prosimo Gospoda. Vadimo se v čednostih, zatajujemo se, trudimo se, da bi vravnali življenje po veri — to je delo za božje kraljestvo.

Različna so pota, cilj je eden in isti.

Najkrajša pot, najboljša vaja, pridobiti si duha Kristusovega, je češčenje presv. Srca Jezusovega! Izvoljenko božjega Zveličarja, bl. Marjeto Marijo Alakók so sv. oče Benedikt XV. letos prišтели med svetnike. Čudeži božje vsegamogočnosti in milosti so potrdili znova češčenje presv. Srca Jezusovega. Tretjeredniki, letošnji junij nas kliče na apostolsko delo, na delo za božje kraljestvo!

Nov način češčenja vam je kolikor toliko že znan. Tisti, ki ste naročeni na „Glasnika najsv. Src“ ali na „Bogoljuba“ ste že brali o pobožnosti „slo-

vesne posvetitve" ali „ustoličenja“. Cvetje je to najnovejšo pobožnost omenilo v zadnjem zvezku na str. 145. in naslednjih. Poprej o tem nismo pisali, ker se držimo načela, da naj se naši nabožni listi razlikujejo ter vsaki svojega delokroga drže. Bratovski in vsega priporočila vredni list „Glasnik najsv. Srca“, ki je izrecno namenjen češčenju presv. Srca med Slovenci, je že storil in še vrši ljubeznivo dolžnost. Preglejte lanske in letošnje zvezke njegove! Tudi „Bogoljub“, glasilo Marijinih družeb in naš največji nabožni list, je pobožnost „posvetitve“ opisal in priporočil. Pri delu za božjo čast seve tudi Cvetje ne sme izostati. Tistim, ki nimate „Glasnika“ ali „Bogoljuba“, bodi na kratko povedano, kako se je treba posvetiti presvetemu Srcu, po načinu, ki ga je vpeljal duhovnik iz družbe presvetega Srca Jezusovega in Marijinega, p. Matej Krôli-Bûvi (Mateo Crawley-Boevey).

Priskrbite si lep kip ali čedno podobo presv. Srca. Kip postavite ali podobo obesite na najbolj častno in vidno mesto v hiši. Podobo ali kip dajte blagosloviti po duhovniku. Presveto Srce Jezusovo izvolite za duhovnega poglavarja družine! Pred njegovo podobo naj opravljajo poslej vsi udje družine, stariši, otroci in posli, skupne molitve in pobožnosti.

Izberite si gotov dan za slovesno posvetitev! Najprimerniše praznik presv. Srca Jezusovega. Podobo ali kip olepšajte s cvetjem, prižgite pred njo sveče ter se ob določenem času zberite vsi udje družine! Duhovnik, če je zraven, ali, — ako je bila podoba že prej blagoslovljena in mašnik ne more biti pričujoč, — hišni gospodar ali katerikoli član družine naj moli posvetilno molitev:

„Presveto Srce Jezusovo, Ti si blaženi Margareti Mariji razodelo svojo željo, da bi rado vladalo v krščanskih družinah. Zato prihajamo danes, da očitno pripoznamo Tvojo neomejeno oblast nad našo družino. Od sedaj hočemo živeti od Tvojega življenja; hočemo, da pri nas zacveto one čednosti, katerim si obljubil mir že tukaj na zemlji; duha tega sveta, nad katerim si izrekel prokletstvo, pa hočemo pregnati daleč od sebe.

Vladaj torej nad našim razumom s preprostostjo vere, vladaj tudi nad našimi srci z ljubeznijo, v kateri naj goré brez pridržka zate. Ogenj te svete ljubezni pa hočemo ohraniti s pogostim prejemanjem sv. obhajila.

Dej, o božje Srce, predseduj nam, kolikorkrat se zberemo. Blagoslovi naša dušna in telesna podjetja; razprši naše skrbi; posveti naše veselje in ublaži naše trpljenje. Če bi bil kdaj kateri izmed nas tako nesrečen, da bi Te razžalil, tedaj ga spomni, da si Ti, o Srce Jezusovo, dobrotno in usmiljeno do skesanega grešnika. In ko pride ura ločitve, ko pride smrt in nas obda s svojo žalostjo, tedaj se hočemo vsi, umirajoči in ostali, vdati v Tvoje večne sklepe. Tolažiti se hočemo z mislijo, da pride dan, ko bo cela naša družina v nebesih zbrana na vekomaj lahko slavila Tvoje veličastvo in Tvoje dobrote.

Sladko Srce Marijino in častitljivi očak sv. Jožef naj Ti izročita to našo posvetitev in naj nas na to spominjata vse dni našega življenja. Živi Srce Jezusa, našega Kralja in našega Očeta!“

Na dan slovesne posvetitve ali „ustoličenja“ naj vsi udje družine prejmejo sv. zakramente! Navadno se tudi napravi zapisnik; vsak ud, ki se je udeležil posvetitve, zapiše ali da vpisati vanj svoje ime.

Tako si družina izvoli presv. Srce Jezusovo za duhovnega poglavarja in kralja — Srce Gospodovo ima v taki hiši svoj prestol; kraljuje in vlada pa tudi v srcih, za kar si naj vsi člani odločno prizadevajo s češčenjem in vdano ljubeznijo.

Tretjeredniki, posvetite se sami in pridobivajte tudi druge za to po-božnost. Zagotovili si boste blagoslov najsv. Srca! Pridobivati duše za čed-nosti in koristne verske vaje je apostolsko delo. Na Španskem, v Ameriki, na Nemškem in drugod se vaši sobratje in sestre pred vsemi odlikujejo v apostolski gorečnosti! Na delo tedaj, na delo za božje kraljestvo, za kra-ljestvo presv. Srca v naših družinah!

P. GVIDO RANT:

Vojska učiteljica krščanskega nauka.

li je mogoče? More li tudi vojska podučevati krščanski nauk?! Mislili smo, da vojska vse kaj drugega dela. Krščanski nauk uče v šoli in cerkvi gg. duhovniki; toda vojska? — Tudi ona uči, lahko mi veruješ dragi bravec, verske resnice, in sicer zelo važna poglavja sv. vere. Učenje pa dela marsikateremu preglavice in težave, ne zaradi tega ker v starosti peša in slabi spomin, ampak zato ker se takemu učenju upirata glava in srce. Vojska je že zdavnaj vsem čez glavo zrastle. Prav vsled tega je razmišljanje verskih resnic tako težko in za marsikatero dušo ostane sedanja vojna brez sadu. V tem oziru naj nekoliko pomaga naše „Cvetje“. Tretjeredniki naj bi bili plamteči svečniki, ki razsvetljujejo okolo sebe duševno temo, sol zemlje naj bi bili, ki pre-pojujejo pusto, zoperno in skrbi polno zemeljsko življenje sedanjega časa z nebeškimi mislimi in močmi ter store to življenje zopet Bogu in ljudem prijetno. Zato morajo tretjeredniki veronauk, ki nam ga razlaga vojna, te-meljito poznati.

Oglejmo si danes glavni nauk, ki se glasi:

Ne daj in ne pusti, da bi te preslepila hudobija vojske.

Kaj s tem mislim, boš kmalu razumel. — Groza nas obide, če se spomnimo na vse zlò, katero nam je prinesla vojska. Pomisli samo, kaj je storila že v tvojem domačem kraju! Ali more kdo prešteti vse kroglje, ki

so bile izstreljene v teku štirih let in zadale toliko pekočih ran in uničile toliko mladih življenj? Ali more kdo naštetati vse kletvine in laži, vsa obrekovanja in opravljanja, vse grehe skoposti, jeze in sovraštva, vse umore in krvooločnosti, pohujšanja vsake vrste, grehe strasti in poželjivosti. Lehko rečemo: „Ne dajo se prešteti, kakor se ne more sešteti pesek na obalih morja.“ —

Vse to bi pa še razumeli, ako bi se vršilo v poganskih deželah, kjer ne razsvetljuje ljudi luč sv. vere, ki jo je prižgal Kristus Gospod. Toda pri nas, kjer se sveti s tisočerihi zvonikov križ, sv. znamenje odrešenja, pri nas, kjer molijo vsaki dan milijoni: „Oče naš, kateri si v nebesih“!! Ali moreš to umeti, dragi tretjerednik?

Meni se ne vzbujajo nikaki pomisleki pri vprašanju: „Ali moreš to umeti?“ Toda pridejo ljudje in vprašujejo: „Ali moreš to umeti?“ — pridejo in vprašujejo polni hinavščine; zakaj temu vprašanju pristavijo: „Slabo se je izkazala vera in čednost, — nikar se nanjo ne zanašaj, — zato proč z njo!“ — In ako ne izgovarjajo takih bogokletstev in zasramovanja ljudje, govori tako — oprosti mi — tvoje lastno srce. Vsaj včasih bi rado tako govorilo, ker je razdvojila hudobija vojske marsikatero srce; „zakaj naj bi se samo trudilo za Boga in čednost, zakaj naj bi se samo vstavljalo duhu časa?“ —

Toda poslušaj in čudi se! Hudobiji vojske se prav nič ne čudim. Boli me zelo, toda, Bogu bodi hvala, pameti mi še ni vzela.

V Zgodbah sv. pisma smo se učili še veliko bolj žalostne reči. Kdo se ne spominja, kako so se angelji v nebesih dvignili zoper samega Boga, kako so prvi stariši prestopili vkljub vsem milostim, ki so jih prejeli od svojega Stvarnika, njegove zapovedi in sô bili vzrok vsega gorjâ, ki vlada na zemlji?! Kdo ne ve, kako je izdal Judež v roke sovražnikov svojega božjega Učenika, ki ga je spremljal po njegovih potih, gledal čudeže, ki jih je delal in poslušal njegove nauke!? Hude preizkušnje naše vere so ti dogodki, hujše kakor cela svetovna vojska.

Pa naj mi kdo pove, ali je bil Bog zavoljo teh pregreh njegovih stvari pahnjen z mogočnega svojega prestola, je li kaj zgubil na svojem veličastvu, je li bila njegova mogočnost ponižana, njegova visokost otemnjena? Nikakor ne! Toda najbolj žalostno in strašno pri vsem tem je dejstvo, da so pametna bitja, tako vzvišena in z milostmi obdarovana kakor so angeljski kori, zlorabila svojo prosto voljo in se smrtno pregrešila.

Isto velja tudi o grehu prvih starišev in o izdajstvu Judeža. Vkljub tem grehom nebo in zemlja še vedno oznanjujeta slavo božjo, Kristus je še vedno vsemogočni Bog, ki je od mrtvih vstal, šel v nebesa, kjer sedi na desnici svojega Očeta, in njemu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Ne Judež, ne Adam in Eva, ne Lucifer niso mogli vzeti dobrega imena veri in čednosti. Luciferju stoje nasproti trume angeljev, ki so ostale zveste svojemu Stvarniku, grešnemu Adamu stoji nasproti Adam, ki se je 900 let pokoril in ž njim vred cela vrsta dobrih in plemenitih njegovih potomcev, Judežu stoje nasproti enajsteri zvesti apostoli, da ne omenim milijonov

sv. mož in žen, ki so do današnjega dne že prejeli krono večnega življenja. Da, Bog še biva in čednost še obstoja, čeravno tira v pogubo hudobija samo sebe in druge.

Ali ne boš iz vsega tega spoznal, da nas svetovna vojska s svojo hudobijo veliko uči? Ljudje, ki so to vojsko zanetili, ki jo od dne do dne podaljšujejo, niso, da kratko omenim samo možje, ki javno nasprotujejo miru, ampak tudi vsi tisti, ki grdo preklinjajo, sovražijo svojega bližnjega, vsi mali in veliki skopuhi, ki nosijo v svojih prsih kamen namestu srca, nešteti nesramneži obojega spola, ki padajo vedno in vedno v nove strasti in pregrehe, skrunijo samega sebe, uničujejo nedolžnost drugih in lomijo zakonsko zvestobo. Vsi ti in ž njimi vred še nešteto drugih izzivajo Gospoda Boga k maščevanju. Glej, dragi tretjerednik, ti ljudje imajo prosto voljo, kakor jo je imel Lucifer in lahko bi premagali svojo neukročeno ničemernost in ošabnost; drugi so podobni Adamu in Evi s svojo nespametno poželjivostjo; tretji, ki so vzrok vojske, so ljudje, ki niso zadovoljni s svojim denarjem, kakor ni bil zadovoljen nesrečni Judež, ampak hočejo vedno več imeti, vedno več. Da kratko povem: kar je najbolj žalostnega in strašnega v vsej hudobiji vojske je resnica, da more samo človek, ki ima razum in pamet, zlorabiti svojo prosto voljo.

Pa pridejo ljudje, ki se imajo za posebno modre; farizejsko se vsedejo na sodni prestol, sodijo našo sv. vero in krščansko čednost ter kličejo svetu: „Vera in čednost še vojske niste mogli preprečiti, tako velike in grozovite vojske; dokazali ste, da niste več za sedanje človeštvo — torej proč ž njima!“

Kaj naj odgovorimo na take besede, ki se vzbujajo mogoče tudi v tvojem srcu? Najprej bodi povedano, da ljudje, ki tako sodijo, se še nikdar niso učili Zgodeb sv. pisma, ali pa so jih že popolnoma pozabili. Marljiv šolski otrok je pametnejši kot vsi taki modrijani. — Vsi oni, ki so na katerikoli način vzrok svetovne vojske, niso niti po imenu kristjani, kaj še le po duhu in resnici. Ali mogoče kdo misli, da naša vera in služba božja, desetere božje in petere cerkvene zapovedi, naši zakramenti in evangelijski sveti vzgajajo ljudi za požigavce, ki so zažgali ogenj sovraštva po celem svetu? Taka trditev bi bila prav tako nespametna, kakor če bi kdo rekel: „Solnce je vzrok, da je na visokem severu večni led in sneg!“ — Vkljub neizmerni hudobiji vojske, gospoduje še vedno Stvarnik nad svojimi stvarmi, naša vera ima še vedno isto veljavnost in resničnost kot nekdaj, desetere božje in petere cerkvene zapovedi še niso in ne bodo nikdar odpravljene. Akoravno je veliko lepih cerkvâ porušenih, ena, velika, katoliška Cerkev je še vedno na svetu, sv. zakramenti so še vedno tu in delijo ubogim, bolnim, potrtem, ranjenim, pohabljenim več božjega blagoslova in notranje tolažbe kakor kdajkoli. — Posebno si moramo zapomniti, da katoliški kristjani ne padajo iz neba kot angelji ali svetniki in kot bitja brez mesa in krvi, brez lakote in žeje, brez domovja in domovine, ampak kristjan je, dokler živi, ne prebivavec neba, temuč otrok zemlje, ki je „solzna dolina“. Ako hoče, lahko tako dela kakor Lucifer, ali Adam in Eva, ali kakor je delal in ravnal nesrečni Judež. Lahko predrzno kliče: „Bog, ne bom ti

služil, živel bom tako, kakor sam hočem." Posledic takega ravnanja pa ni potem Bog kriv, ki govori popolnoma drugače in govori dovolj jasno, ampak nesrečni človek sam. Hudobna volja, to je skrivnost vsega hudega!

Kaj sledi iz tega?

Obtožbo, ki jo širijo brezverni ljudje zaradi hudobije vojske zoper našo sv. vero, obrnem nanje in jih vprašam: „Kdo ste vi, ki tako govorite? Ali ne pripadate onim, ki so leta in leta z vsemi močmi delali zoper sv. vero, da ne bi pognala globokih korenin v srca ljudi in da bi v dušah polagoma zamrla? Javnost ste storili nekrščansko in brezversko, družino ste oskrunili in onečastili, mladino zastrupili, vstajo vedoma pospeševali, vse nižje nagone in strasti ljudi razpalili! Javno priznavate in se porogljivo smejete: »Naše delo je, da vera ne more pokazati svoje moči.« Torej vi ste vzrok sedanjega gorjâ.“ — Otroci sv. Frančiška! Naša dolžnost je, da nastopimo zoper te moči teme. Tretji red je vojna šola zoper sedanje poganstvo. Vtrjujte sveto vero v mladini, prizadevajte si za pravo krščansko življenje. Zakaj ako odrasli ne bodo v življenju kazali svojega verskega prepričanja in krščanskega življenja, bo mladina vedno bolj slaba, padla bo v versko mlačnost in površnost.

Vojska nas dalje uči, da ne smemo zlorabiti svoje proste volje in Boga s smrtnim grehom žaliti. Večni Bog je greh preklel. O, boj se tega prekletstva in se ga varuj; varuj pa tudi svoje otroke, če jih imaš, in zapomni si, da morajo, kakor v svojem vsakdanjem delu in opravi, tako tudi glede vere biti popolnoma izobraženi, vsestransko zadosti podučeni.

Potem te hudobija vojske ne bo slepila in begala!

P. ALFONZ FURLAN:

0 mesečnem priprošnjiku ali patronu.

Bl. Jolenta, vdova 2. reda.

Zgled bratovske in sesterske ljubezni.

ela IV., ogrski kralj in tretjerednik, je bil oče treh hčerâ, katere je sveta cerkev med blažene prištela, te so: blažena Kunigunda, bl. Marjeta in bl. Jolenta. Ko je dosegla Jolenta peto leto, jo je k sebi vzela starejša sestra Kunigunda, ki je s svojim ženinom po poroki naredila obljubo vednega devišstva. V Krakovu jo je sveto vzgojevala. Rada bi tudi ona Jezusu posvetila svoje devišvo, ali, da se ni zamerila svojemu očetu, se je omožila s poljskim voj-

vodom Boleslavom. Kakor prej pri svoji sestri v Krakovu, tako je tudi zdaj kot žena poljskega vojvode zaničevala ničemernost, razveseljevanje in bogastvo sveta. Njeno veselje je bilo obiskovati bolnike, vdove, sirote in siromake. S svojim možem je zidala bolnišnice, cerkve, samostane za razne redovnike in redovnice. Ko je po smrti svojega „dobrotljivega“ moža omožila svoji hčeri, je s tretjo hčerjo Ano zapustila bogastvo, čast in svet in šla v samostan k svoji sestri. Tu je živela ločena od sveta v samoti, v pokori in se vadila v ponižnosti, pokorščini in uboštvu. Prisiljena je sprejela službo samostanske prednice ter je vestno in previdno vodila samostansko družino po pravi poti proti nebesom. Rada je premišljevala trpljenje Kristusovo. Kristus Gospod ji je razodel, da bo kmalu zapustila ta svet. Nevarno zbolí, ponižno prosi za svete zakramente umirajočih; še enkrat opominja svoje duhovne sestre, da naj vestno spolnjujejo sveto vodilo; nato se je mirno preselila njena duša s tega sveta v večno življenje leta 1298. Njeno nepretrgano češčenje je potrdil papež Leon XII. leta 1827.

„Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli. Ta je največja in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe!“ (Mat. 22, 37—39). S temi besedami zapoveduje Kristus vsem, da se morajo med seboj ljubiti, vsi, najprej pa bratje in sestre. Te druge, prvi enake zapovedi na nekaterih krajih in v hišah ne poznajo ali pa je nočejo spolnjevati. Dokler ni neveste v hišo, je dober brat, sestra, ko se pa sin oženi, morata oče in mati v kot, v „penzijo“, sestre, tete pa iz hiše. Mladi gospodar in prevzetna nevesta se često ne ozirata na delo in trud starišev in sester. Zato se eden ali drugi sin noče oženiti, dokler živi oče ali mati, samo da bi ju nevesta ne žalila ... (jima življenja ne grenila in krajšala). Blaženi sestri Kunigunda in Jolenta pa dajeta prelep zgled, kako naj se bratje in sestre med seboj sveto ljubijo. Starejša je mlajšo učila, mlajša je pa rada ubogala. Omoženi sta bili vsaka pri svojem možu, kot vdovi sta zopet v samostanu skupaj, dokler ju pokorščina spet ne loči. Druga drugi ni bila na potu, temuč sta se k dobremu osrčevali in rastli v lepih čednostih. Posnemaj tudi ti blaženi sestri Kuni-gundo in Jolento; ako imaš starejše brate ali sestre, ubogaj jih, ako te lepo učijo, k dobremu opominjajo; ako si pa sama starejša, uči, nagovarjaj, opominjaj svoje mlajše brate in sestre, da naj lepo ubogajo svoje stariše, jim veselje delajo, naj se lepo vedejo, radi molijo, vredno prejemajo svete zakramente! Pomagaj jim pri učenju in ročnem delu! Varuj se pa, da ne boš sitna, da ne boš dajala grdi priimkov in razločka delala med njimi. Glej, tako boš veliko dobrega storila in svojim starišem lajšala skrbi in delo.

P. EVSTAHIJ:

Sv. Antonu Padovanskemu.

Blagor tebi, brat nebeški,
jasni serafinski cvet! —
Dete božje pride k tebi,
Luč, ki razsvetljuje svet . . .

Smel objeti vso lepoto,
srečo v njem si, vso ljubav:
kak ti je srcé zapelo
himno vdano in pozdrav!

Čisto, sveto hrepenenje:
„kvišku, kvišku, moja pot!“ —
Glej, v trenutku Solnce vzide,
večnih harmonij Gospod!

„O, pozdravljen, ti Najlepši,
ti, Očeta mili žar,
ti, Device sad blesteči —
naj bom večno tvoja stvar!“

Tihe sreče smo veseli,
brat naš dragi, naš patron:
v Bôgu plavaš, v morju luči,
blagi priprošnjik Anton!

Sprejmi naših duš pozdrave,
zbori vdano te časté,
sproši milost, zarjo slave:
v raju biva naj srce!

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Naši tovariši v trpljenju na onem svetu.

Trpljenje so vice usmiljenja na tem svetu. Kdo pač trpi kakor duše, ki jih očiščuje Bog na onem svetu? Kdo trpi kakor uboge duše, ne da bi se zgenile pod roko božjo, ne da bi iskale polajšanja, brez nepotrpežljivosti, brez poskusa skrajšati čas poskušnje, z mirno ljubeznijo, ki raste od dne do dne, s čistim veseljem sredi vsega, kar je bolečin polno, končno s ponižnostjo in priprostostjo srca, ki v trpljenju ne pripušča niti misli, da kaj žrtvujejo za Boga. Upeljimo te vice na naš svet, kakor upeljujemo druge dobrodelne naprave. Tako piše Fénelon.

Ali vice, ali pekel?! — Žal, da jih ni malo, ki si napravijo in spremene trpljenje v pekel z jezo in upornostjo, s klevetami in preklinjevanjem. Prav tako trpe pogubljeni, tako se glasi njih pesem. Naša korist bo, ako si napravimo vice iz svojega trpljenja s tem, da posnemamo uboge duše v njih tihem, plemenitem, veselem trpljenju.

V vicah sta bol in mir v čudno lepi zvezi. Vse trpljenje se sprejme vdano iz roke božje. Da bi se volja kedaj upirala trpljenju, je tu izključeno. Blagor mu, ki trpi v tem priprostem miru, s polno vdanostjo, brez upiranja. Ni je stvari, ki bi trpljenje bolj skrajšala in olajšala, kakor če se prenaša v tem duhu. (Fénelon).

Duše v vicah so dobre tovarišice v trpljenju tistim, ki znajo ohraniti zvezo z njimi; skorajda bolje umevajo naše trpljenje, iskrenišče sočustvujejo v trpljenju z nami, kakor živi naši prijatelji. Splača se obiskati jih, iti k njim v šolo, pri pogledu na njih plemenito, radostno trpljenje miriti lastno trpeče srce.

Kar nam pove vera o dušah v vicah in o njih trpljenju, vse to nas v hudem trpljenju celo bolj približa ubogim dušam, nego svetnikom v nebesih; poslednji so nekedaj res veliko trpeli, sedaj so prosti vsega trpljenja. Misel na vice nas privede do spoznanja, kako malo povoda imamo pritoževati se nad trpljenjem. Ne le manjše in lažje je v primeri s trpljenjem v vicah — trpljenje na tem svetu, pripominja dobro Fénelon, so vice usmiljenja, trpljenje na onem, vice pravičnosti. Tudi zato smo na boljsem, nego uboge duše, ker je popolnoma v naši moči, da zagotovimo svojemu trpljenju vrednost dela za zveličanje in plačila v večnosti. O, kako srečne bi se štele duše v vicah, ko bi mogle še trpeti, kakor moremo mi; ali zanje je že napočila noč, ko ne more nihče delati.

Krščanska vera in krščanska ljubezen nas vse, ki tukaj trpimo, na čudovito učinkujoč način zveže z ubogimi dušami. Ne le, da morejo one nas, tudi mi jih moremo tolažiti, jim celo pomagati. Prav naše trpljenje je, ki

ga moremo kot dragocen milodar obrniti v prid dušam v vicah; s svojim trpljenjem moremo njih trpljenje olajšati in okrajšati, bridkosti svoje moremo spremeniti v krepilo, ki hrepene po njem. To možnost nam naklanja občestvo svetnikov in zakon nadomestne zadostitve, ki sloni na njem celo delo našega odrešenja. Kako sladka tolažba! Mari ni svitel žarek v temino trpljenja zavest: jaz morem svoje trpljenje spremeniti, preliti v ljubezen?! Ali nam ne kaže v milejši luči trpljenja gotovost: če darujem v požrtvovalni ljubezni svoje trpljenje za uboge duše, jim moja žrtev prinese tolažbo in pomoč, mojim dragim rajnim, ki jih ne morem pozabiti, katerih zguba je še vedno nezaceljena rana mojega srca?!

Če ti je težko vdati se v bridko osodo, če strmi tvoja duša brez tolažbe v temino, ki se razgrinja pred njo, pojdi na božjo pot — v vice. Ko boš stopil v ta kraj sicer hudega, ali vdanega, mirnega, da, radostnega trpljenja, bo objela dušo sveta tihota, skrivnosten mir, in bolest duše, ki je prej tako glasno klicala, se bo pomirila. Primera med lastnim in trpljenjem ubogih duš ti bo pripomogla do prave sodbe o tvojem trpljenju. Vesela vdanost teh tako hudo trpečih duš, bo dobro dela tvojemu ranjenemu srcu. Spomnil se boš kar nehote na namen, ki ga ima doseči tudi glede tebe samega trpljenje, kakor lepa jutranja zarja se bo pojavila v tvoji duši misel: v srečnem položaju sem, da morem dobro vršiti navzlic svojemu trpljenju, da, s svojim trpljenjem. S tolaženjem ubogih duš boš sam sebi naklonil tolažbo, s tem, da boš pomagal dušam, bo prišla pomoč tudi tebi, koristil boš ubogim dušam in sebi. Hvaležnost duš v vicah te bo spremljala, ko se boš vračal s svoje duhovne božje poti pri ubogih dušah z mirom in tolažbo v srcu na svoj dom, ki leži v solzni dolini.

Taborske višine.

Križ in trpljenje je bilo celo življenje Jezusovo, (Tomaž K.), celo na redke vesele dogodke v življenju Gospodovem pade ko temna senca trpljenje. Zgled imamo v spremenjenju Jezusovem na gori Tabor. Izrecno povdarja sv. evangelij, da je govoril tedaj Gospod z Mojzesom in Elijo o odhodu, ki ga je imel dopolniti v Jeruzalemu. (Luk. 9, 31). Na gori Tabor je bilo potemtakem s poveličanjem in spremenjenjem Gospodovim sopoveličano tudi trpljenje — in od tedaj je krščansko trpljenje zmožno poveličanja. Na trpljenju svetnikov se vidi odsvit spremenjenja na gori Tabor.

V predkrščanski dobi je bilo radovoljno, radostno trpljenje nepoznana stvar, trpeli so ljudje, ker so pač morali. Še le krščanstvo je prineslo svetu odkritosrčno vdanost, da, celo radost tudi v trpljenju. Koliko in kako lepih zgledov voljnega, veselega trpljenja nudi zgodovina sv. kat. cerkve!

Započne z junaško pesmijo radostnega trpljenja že prvi mučenec sveti Štefan s svojo smrtno pesnijo: „Vidim nebesa odprta in Jezusa stati na desnici božji.“ (Dj. ap. 7, 55). Kmalu se mu pridruži zbor apostolov, o katerih poroča sv. pismo, da so šli po bičanju veseli izpred zbora, ker so bili vredni spoznani zavoljo Jezusovega imena zasramovanje trpeti. Pristopi tako

bridko poskušani Pavel z radostno izpovedjo: „Preobilno veselje imam pri vsi svoji nadlogi.“ (II. Kor. 7, 4). Mogočno zadoni kmalu potem junaška pesem radostnega trpljenja tisočev sv. mučencev. Izvoljene, bliščeče množice so sv. mučenci, ki so v vojskujoči se cerkvi do konca časov vzor zmagovitih vojščakov Kristusovih. Zgled, ki so ga zapustili, ima za vse čase čudovito navduševalno moč, nepreštevilnih množic trpljenja vodniki so postali, ki so se skozi stoletja na njih zgledu navduševali, spodbujali, vzgajali.

Če človek bere zgodbe sv. mučencev, se mu krči srce pri spominu na tako strašno trpljenje, ki so ga imeli prestati za Kristusa; pomilujemo jih, ob enem pa tudi občudujemo radi njih požrtvovalnosti in vesele vdanosti v tako groznih poskušnjah.

Tepenje z biči, ogenj in natezavnica, vse to jim je bilo milo in drago, sporoča krščanska občina v Smirni in občini v Filomeliju o sv. Polikarpu in tovariših mučencih; nobenega zdihovanja ni bilo čuti, ko jih je polivala kri, ko se je drobno videlo vsled tepenja, ko je celo ljudstvo jokalo, ki je gledalo ta grozodejstva. Gospod, varih in čuvar njih duš, je namreč govoril ž njimi.

Evzebij pripoveduje o mučencih Dioklecijanovega preganjanja, da je prevevalo krščanske može in žene nepopisno, božje veselje, tako silno, da so šli s smehljajem na grmade, za nje pripravljene.

Sv. Avgustin piše o sv. mučnici Krispini, da se je radovala, ko so jo zgrabili, peljali pred sodnika, jo vrgli v ječo, v verige vklenjeno zopet peljali vun, še enkrat zaslišali in obsodili; vsakega zasramovanja zavoljo Jezusa se je radovala, z angelji je že pela slavospeve, med tem, ko so jo brezbožneži imeli za nesrečno.

Ko so dejali sv. Dorotejo na tezavnico, se je smehljala. Sodnik ji je rekel: zakaj skrivaš bolečine za krinko varajočega obraza? Prav nič se ne pretvarjam, je odgovorila, zagotavljam ti, da nisem bila še nikdar v svojem življenju tako vesela in srečna. — Na križ pribit se je smehljajal škof Karpus. Vprašali so ga, kako to, da se smehlja. Veličastvo Gospodovo sem videl, zato se veselim, je odgovoril.

Pa niso le mučenci, ki so radostno trpeli, celo hrepeneli po trpljenju; radostno trpljenje je splošno znak vseh velikih svetnikov. Svetniki so šli za trpljenjem, pravi sv. Angela Folinjska, kakor gre vojak za plenom, so postali nemirni, ako so bili delj časa brez poskušenj, ali če jim je delil Bog obilno tolažbo. Vroča želja po podobnosti z Jezusom, trpeti z Jezusom jim je vžigala neprestano hrepenenje po trpljenju. Zato so imeli svetniki sv. spoštovanje pred trpljenjem, so ga bolj cenili, nego zamaknjenje in dar čudežev. Sv. Terezije geslo je znano: trpeti ali umreti. Sv. Magdalena Paciška je klicala: ne umreti, ampak trpeti. Sv. Frančišek Reg. piše: odkrito povem, da bi mi bilo življenje neznosno, ako bi ne imel ničesar trpeti za Kristusa, trpljenje je na svetu moja edina tolažba.

Sv. Bernard pristavlja razlagi psalmistovih besed: pri njem sem v stiski (ps. 90, 15) sledečo prošnjo: „Gospod, neprestane stiske mi nakloni, da boš vedno pri meni.“ Sv. Jedert pravi tako lepo: če ne najde Bog ničesar na

kakem človeku, kar bi ga vrednega storilo milosti in pričujočnosti božje, mu pošlje telesno ali dušno trpljenje, da ima tako razlog ostati pri njem po besedah sv. pisma: „Blizu je Gospod njim, ki so potrtega srca.“ (Ps. 33, 19).

Sv. Vincencij Fererij je imel navado v hudih bolečinah se zahvaljevati Bogu, da ga je štel vrednega in mu je naklonil delež pri kelihu Gospodovem. En sam: „hvala Bogu“, v bridkosti, uči sv. Janez od Avile, je več vreden kakor njih tisoč v sreči.

Sv. Janez od križa piše: naj vas ne preseneti to, da tako iz srca ljubim trpljenje. Gospod sam mi je vlil spoznanje velike vrednosti trpljenja, ko sem bil v mestu Toledo v ječi. Francoskega kralja sv. Ludovika so vjeli Turki v križarski vojski. Angleškemu kralju je pisal: iz celega srca zahvaljujem Boga za svoje vjetništvo in bolj sem vesel potrpežljivosti izza svojega vjetništva, kakor če bi bil osvojil vesoljni svet.

Čast. Ivana od križa je bila zmirom bolna, ali zmirom vedrega obličja. Smatrala se je za godalo v božjih rokah. V hudih bolečinah ji je bilo pri srcu, kakor če bi ji prijazen glas šepetal: dobro, sestra moja, poj sedaj Gospodu na harfi sv. križa; pri obloženi mizi ima Gospod povsod dosti tovarišev, nima pa dosti tovarišev v trpljenju in na križevem potu.

Sv. Vincencij P., ki je bil zmirom slabotnega zdravja, je imel navado reči: ko bi mi znali, kako dragocen zaklad skrivajo naše bolezni, bi jih sprejemali s tako hvaležnostjo, kakor največje dobrrote. Ko je zadela njegovo kongregacijo huda zguba, je pisal: ko sem gledal, kako nam je šlo nekaj časa vse tako po sreči, sem se jel bati posledic tega miru, ker ima Bog navado svoje služabnike poskušati z zopernostmi. Hvaljena bodi dobrotljivost božja, ki nas je štela vredne milosti obiskanja s tako veliko zgubo!

Sv. Terezija piše: „ljubezen se kaže v tem zlasti, da potrpežljivo prenašamo vse težave življenja.“ Kdor ljubi, najde v trpljenju svojo srečo, črpa iz trpljenja celo novo moč. Popolne duše nikdar ne prosijo Gospoda, da bi jih rešil nadlog in poskušanj, veliko bolj hrepene po njih, jih tako cenijo, kakor posvetnjaki bogastvo, zlato in dragulje. Vedo, da je ravno bridkost prilika, ko tako lahko obogate.

Tako so govorili, tako ravnali svetniki v trpljenju. Ne da se tajiti, da je bil in je še zgled, ki so ga zapustili, velik blagoslov za trpeče človeštvo, da je trdna opora, ki je izvrstno služila tisočem in tisočem potrlih, obupanih, da niso omagali, da so se zopet dvignili in šli svojo pot. Znabiti se je tudi tebi že zgodilo, kakor služabniku kralja Štefana, ki ga je strašno zeblo, ko je spremljal po zimi sv. kralja na njegovih obiskih ubožcev in bolnikov, dokler mu ni prišlo na misel, hoditi natančno po stopinjah svojega kralja, ki so se poznale v snegu; od tedaj mu ni bilo več mraz, blagodejna gorkota mu je prihajala v telo, da je mogel veselo slediti svojemu gospodu. — Tako bo tudi tebi lažje nositi svoje breme, ako boš hodil po stopinjah svetnikov.

Toda, ali morejo navadni zemljani slediti svetnikom do jasnih taborskih višin poveljane trpljenja? Že to je veliko vredno, ako vsaj na nje gledamo, če jih že popolnoma posnemati ne moremo, kakor je koristno in bodrilno za hribolazca, če sredi pota zagleda svoje tovariše na

vrhu visoke gore, to mu da novo spodbudo in moč. In če se tudi ne povspnemo tako visoko, če se le resno trudimo, da bi prišli kvišku iz nižin svojih bridkosti — bomo imeli tudi mi ure taborskega spremenjenja in blaženosti v svojem trpljenju. Taka blaženost za naše srce je milost spoznanja velikega blagoslova trpljenja; obilna tolažba, ki jo Bog lahko in tudi v resnici večkrat nakloni trpečim; taka blažena ura na gori Tabor napoči tedaj za nas, kadar nam zasije ko toplo solnce sladka gotovost našega upanja na zveličanje, kadar jasno spoznamo z apostolom, da skorajda nič ne pomenja trpljenje sedanjega časa v primeri s prihodnjo slavo. Seveda so to ure, ki hitro minejo, ali blagodejne sledove, skrivnosten žar zapuste v duši, kakor se je Mojzesovo obličje še tedaj svetilo, ko je že prihajal z gore. —

„Blažen človek, ki ima pomoč od tebe; v svojem srcu si napravlja steze, ki vodijo k višinam po dolini solzni, h kraju, ki si ga mu odločil.“ (Ps. 83, 6).

P. NIKODEM:

Papež Benedikt XV.

III. Kardinal Rampóla.

koncu leta 1882 je papež Leon XIII. imenoval tedanjega tajnika „kongregacije za izredne cerkvene zadeve“, monsinjora Rampolo, za (naslovnega) nadškofa v Herakleji in nuncija v Madridu. Ob enem je napravil Kjezo za monsinjora in tajnika novemu nunciju. Najbrž si je Rampola sam izbral tega tajnika, spoznavši njega neutrudljivo delavnost, bistroumnost, takt in druge priporočljive lastnosti.

Odslej se začenja vedno ožje približevanje dveh sorodnih duš, ki ste se potem strnili v zvesto, dolgotrajno prijateljstvo, važno za Kjezo. Kaj mu je bil Rampola, je kot Benedikt XV. hotel svetu pokazati s tem, da je temu izvrstnemu l. 1913 umrlemu kardinalu dal 1917 na svoje stroške po podobarju Kvatriniju postaviti spominek v cerkvi sv. Cecilije onstran Tibere, na katero je Rampola kot kardinal bil vstoličen. Zato pa ta plemeniti cerkveni knez tudi v Kjezovem popisu zasluži poseben odstavek. V Rampolu se kakor v ogledalu zrcali tudi Kjeza. Pomudimo se torej nekoliko pri Rampoli!

Kardinal „Mariano Rampolla del Tindaro“, iz visoke plemenite sicilijske rodovine, je bil rojen 17. avgusta 1843 v Polidzih (Polizzi). Kot gojenec Kapranike je bil 23 leten posvečen v duhovnika. 1875 ga je Pij IX. imenoval za kanonika Sv. Petra in ga nato dal nunciju Simeoniju ko tajnika v Madrid. 1867 je postal tajnik „propagande za jutrove zadeve“, ki so vsled razkola Armencev papežu delale velike skrbi. Nekaj let pozneje (1880) je

bil poklican v tajništvo „kongregacije za izredne cerkvene zadeve“. 8. decembra 1882 je bil posvečen v nadškofa in Leon ga je poslal v Španijo za nuncijskega. Za mnoge zasluge, ki si jih je nabral, ga je Leon XIII. 14. marca 1887 odlikoval s kardinalskim klobukom in ga obenem imenoval za državnega tajnika. Šestnajst let je opravljal to odgovornosti polno službo.

Vstajal je ob polu 5. uri, večerjal ob 10. ali še le ob 11. uri. Bil je jeklene delavnosti do konca svojega življenja. Že ko državni tajnik je imel celo vrsto postranskih služeb, ki so se še namnožile, ko je stopil v „pokojski“. In pri tem je še našel dovolj časa za znanstvena dela! Zjutraj je opravil brevir, premišljevanje, daritev sv. maše, ob 9. uri je zajutrkoval. Zatem je, skoraj redno, pri papežu prebil dve uri. Vrnivši se domov je našel vse polno čakajočih, na mizi pa cel kup aktov iz državnega tajništva: pisem in telegramov od blizu in od daleč. Ob 2. uri je obedoval. Potem zopet delo. Edno uro pred zdravamarijo si je privoščil razvedrilo: peljal se je k Sv. Ceciliji, svoji titularni cerkvi, da je obiskal sveto Rešnje Telo. Pozneje zopet delo in sprejemanja. Tako je živel dan za dnevom. V vsem času ko državni tajnik je samo enkrat zapustil Vatikan, ko je pohitel k umirajoči materi. Papež Leon XIII., ki ni nikoli sebi prizanašal, je namreč od svojih sodelavcev in služabnikov terjal nepretrgano požrtvornost.

Zadnja leta je poletne mesece preživel opetovano pri Devici Mariji v Pušcavi (Einsiedeln) v Švici, pri slavnem romarskem svetišču. Stanoval je v benediktinskem samostanu in vspodbujal vse z zgledom pobožnosti. Zraven je bogata knjižnica tega starega samostana imela zanj posebno privlačno silo, kakor je tudi v Rimu pridno obiskoval vatikansko knjižnico (imel je tam svojo lastno izbico).

Vsako leto je opravil skupno s kanonikom Sv. Petra v romarskem hospicu Sv. Marije osemdnevne duhovne vaje.

Svoje zasebno premoženje je kardinal radodarno porabljal za dobrodelne namene. Njegova nenadna smrt v 70. letu starosti leta 1913 je bila za mnoge nenadomestna zguba. Dvorana, kjer je stal oder, je bila vedno polna množice ljudi, ki so ga hodili kropiti, in marsikatera solza se je tam vrnila.

Da je po smrti Leona XIII. dala v začetku večina svoj glas Rampolu, kaže, kakšno spoštovanje si je bil pridobil, zakaj navada ni, da bi bil državni tajnik naslednik papežev.

Pod Pijem X. se je Rampola preselil iz Vatikana in napravil prostor novemu državnemu tajniku. Vendar iz njegovih ust nikoli ni bilo slišati nobene besede užaljenosti, da se mu je od neke strani preprečila izvolitev za papeža.* Kakor puščavnik je živel le molitvi, študiju in delu za razne kongregacije.

Rampola je bil odlikovan od raznih držav. Vendar ni bil na nje ponosen. Ko se je pri neki slovesnosti prikazal brez vsake dekoracije in se je neki diplomat radi tega pošalil, je dobil smehljajoč odgovor: „Jaz nič ne dam na igrače za otroke.“

* Na pritisk, ki je izšel iz Berlina skozi Dunaj, ni bil izvoljen.

Tak je bil mož, h kateremu je božja previdnost poslala prihodnjega papeža v šolo. Celih štirideset let je Kjeza občeval in delal z Rampolo. Lep spomin si je ta vrli kardinal postavil v Rimu, da se je pod njim spodnja cerkev Sv. Cecilije prenovila v edno najlepših rimskih svetišč; znanstvena dela so mu pridobila spoštovano ime med učenjaki: ali najlepši spominek mu je prijatelj — sodelavec, ki ga je njegov duh povzdignil na apostolsko stolico. —

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Osmo premišljevanje.

Usmiljenje božje.

remišluj: kakor je pravičnost božja neskončna proti trdovratnim grešnikom, ravno tako je tudi njegovo usmiljenje nasproti skesanim grešnikom neskončno. Bog neskončno sovraži greh, ljubi pa tudi neskončno svoje stvari. Ako duša obžaluje svoje grehe, jo Bog precej zopet ljubi: če bi se vsi grešniki s ponižnim in skesanim srcem obrnili k Bogu, bi bili vsi zveličani. Iz neskončne dobrotljivosti nas hoče Bog vse zveličati, vse pripeljati v nebesa. „Kakor resnično živim, pravi Gospod: Nočem smrti hudobnega, temuč da se hudobni vrne s svojega pota in živi.“ (Eceh. 33, 11). Grešnik, čuj in glej, kako te Oče nebeški ljubi, vabi k pokori in kliče nazaj k svoji ljubezni. Ako bo grešnik pokoro delal za svoje grehe, pravi Gospod Bog, se nočem več spominjati njegovih pregreh. „Umijte se, očistite se, hudobnost svojih misli spravite spred mojih oči, nehaite napačno počenjati! Učite se dobro delati. . .! — Ako bi bili vaši grehi kakor škrlat, bodo beli kakor sneg.“ (Iz. 1, 16—18). Če si sramotno umazal svojo dušo z grehi, bo zopet bela kakor sneg, ako se resnično spokoriš. „Obrnil se bo in se nas usmilil; odvel bo naše krivice in vrgel bo v globočino morja vse naše grehe.“ (Mih. 7, 19). Vse prave spokornike, ki so s svojim kesanjem potolažili jezo božjo, tolaži dobrotni Gospod: „Ozdravil bom njih rane, prostovoljno jih bom ljubil, ker se je obrnil moj srd od njih.“ (Ozej 14, 5). Grešnike bom spreobrnil in opravičil, ker se mi smilijo; in ko bodo svoje grehe obžalovali, mi bodo zopet ravno tako ljubi, kakor so mi bili, preden so me razžalili. (Prim. Cah. 10, 6). „Hudobija hudobnemu ne bo škodovala, katerikoli dan se bo obrnil od svoje hudobije.“ (Eceh. 33, 12). Grešnik, ti

si se ločil od Boga in ga zapustil, da si šel po svojem poželenju, vseeno te kliče: „vendar vrni se k meni, pravi Gospod, in jaz te bom sprejel.“ (Jer. 3, 1). „Zato čaka Gospod, da bi se vas usmilil.“ (Iz. 30, 18). Gospod, Bog sodbe, čaka, da bi se grešniki poboljšali in vrnili na pravo pot. Kakor hitro se kdo skesa, takoj doseže usmiljenje njegovo, zakaj „usmiljeni se te bo usmilil; brž ko bo glas tvojega vpitja slišal, ti bo odgovoril.“ (Iz. 30, 19). Nobena mati ne hiti tako urno na pomoč svojemu otroku, ki je padel v ogenj, kakor je pripravljeno usmiljenje božje objeti skesanega grešnika. Čim večji so tvoji grehi, toliko večja in lepša je zmaga dobrotljivosti, ljubezni in milosti tistega Boga, ki je bogat v usmiljenju. — Moja duša, kako je mogoče, da se ne razjočeš v solzah kesanja in da ne goriš vsa v ljubezni, ko premišljuješ toliko usmiljenje svojega Boga?! —

2. Premišljuj, kako skrbno išče božji Zveličar nesrečne grešnike, da bi jih spreobrnil in zveličal. Jezus Kristus je, bivajoč na zemlji, jedel z grešniki, zaupljivo ž njimi občeval, imel jih za ljube prijatelje, da bi jih pridobil za svojo ljubezen. Hrepenel je po tem, da bi grešnike rešil: temu namenu je bilo posvečeno njegovo delovanje. Jezus sam zagotavlja, da je prišel na svet grešnike zveličat. Koliko grešnikov se je zateklo k njegovi dobrotljivosti in vsem je odpustil; nobenemu ni očital njegovih prejšnjih grehov. Ako ima pastir sto ovac — pravi tvoj Gospod v priliki — in eno zgubi, pusti devetindevetdeset ovac v puščavi in gre iskat v gozde in grmovje zgubljeno ovco; in ako jo najde, jo vesel zadene na svoje rame, gre domov, pokliče svoje prijatelje in sosede in jim reče: Veselite se z menoj, ker sem našel svojo ljubo zgubljeno ovco. O grešnik, skesan se vrni k svojemu Zveličarju in svojemu Bogu; vrni se kot sin k svojemu ljubemu Očetu, ki hrepeni po tvoji pokori in ti želi vse odpustiti. Toliko let že čaka na-te in te vabi k pokori, kliče te k svoji ljubezni. Ne bodi več gluha za njegov glas, temuč vrni se k pastirju svoje duše! — O moj Jezus, moje življenje, ti si me ljubil tudi takrat, ko sem bežal pred teboj! Ti nisi pozabil na-me, čeprav sem jaz pozabil na-te. Zahvalim te, dobri Zveličar!

3. Premišljuj ljubezen božjo do tebe, ki se razodeva v priliki o zgubljenem sinu. Ta je vzel delež in dediščino in šel iz hiše svojega dobrega očeta: na tujem se je vdal vsakovrstni razuzdanosti in je zapravil svoje imetje; in ko ni imel več kaj jesti, je šel svinje past; in rad bi bil jedel pomije, ki so jih svinje žrle, pa še tistih mu ni nihče dal. V toliki siročini je šel v se in je sklenil, vrniti se v očetovo hišo; in ko se ji je počasi bližal, ga je oče zagledal in ga že od daleč spoznal, čeprav je bil ves raztrgan in spremenjen. Zasmilil se je očetu, in razjokal se je oče in mu je tekel nasproti, pritisnil ga je k sebi na srce in ga objel, s svojimi solzami ga je močil in s svojim plaščem ga je ogrnil; pelje ga v hišo in reče služabnikom: Hitro prinesite najdražjo obleko in preoblecite mojega ljubega sina, natakните mu prstan na prst, obujte ga in pripravite drago pojedino, zakoljite pitano tele, poskrbite prijetno godbo, pokličite sorodnike in povabite prijatelje k obedu, zakaj ta moj ljubi sin je bil mrtev in je oživel, zgubil se je in zdaj sem ga našel. — Grešnik, glej: ta

zgubljeni sin je tvoja podoba, tako si ti ravnal, ko si se z grehom ločil od svojega dobrega nebeškega Očeta, da si stregel svojim grešnim strastem. Vstani! Kaj počneš? Zakaj se ponižan, skesan in poln upanja ter ljubezni ne vrneš v naročje svojega Gospoda?! — O moj najljubezniviši Oče, hudo sem ravnal, ko sem te zapustil; žal mi je, da sem te žalil; zopet se vračam k tebi, k tvoji dobrotljivosti; sprejmi me po svojem neskončnem usmiljenju; spomni se, da si moj Oče! Obljubim ti, da te ne bom nikoli več zapustil. Nočem se ločiti od tebe, hočem biti tvoj zvesti otrok! Gospod, daj, da se bo to zgodilo po tvoji milosti!

Sad tega premišljevanja. Obupati ne smeš nad božjim usmiljenjem, naj bi tudi storil vse grehe celega sveta. Toda tudi na usmiljenje božje nikar ne greši! Nikoli ne reci: „ta greh bom storil, potem pa se ga bom spovedal in se poboljšal; ravno tako lahko se spovem deset grehov kakor dveh...“ Nikar! Zakaj Gospod ti danes ponuja svoje usmiljenje; ne veš pa, če ti ga bo tudi jutri ponudil; dà, vsepravični Bog navadno prav pogosto, strašno in v trenutku, kaznuje tistega, ki predrzno greši na njegovo usmiljenje in zlorabi njegovo milost.

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Francišskani v Sv. Deželi.

V. Nove težave.

Rekli smo že, da so morali palestinski frančiškani trpeti, kadarkoli se je Saracenom od kristjanov kaka krivica zgodila, ali so bili od njih poraženi v vojski. — L. 1422 se je to isto ponovilo. Katalonci, prebivavci obmorskega dela severovzhodne Španije, so bili napadli Saracene na morju. Brž je dal egiptovski sarracenski sultan Barsabai v odgovor na to zapreti varihe Božjega Groba, ukazal zazidati vrata cerkve Božjega Groba, dalje na Sijonu in v Betlehemu ter je zagrozil, da toliko časa ne bo prestopil noben kristjan praga teh svetišč, dokler Katalonci ne bodo povrnili Saracenom storjene škode. Nič ni pomagalo prizadevanje poslancev mogočne benečanske ljudovlade. Sultan je ostal pri svoji besedi. Še leta 1426 so jezni Saraceni zajeli krščansko ladjo z romarji in 25 frančiškani na poti v Jafu in so vse pomorili.

Stanje se je zboljšalo še le prihodnje leto na prizadevanje drugih krščanskih vlad, ki so Kataloncem prepovedale vznemirjati Saracene v maloazijskem morju. Nato je sultan Barsabai l. 1427 izdal „ferman“ t. j. varstveni odlok, s katerim prepoveduje, še nadalje silo delati frančiškanom. Iz tega

odloka vidimo, koliko nasilstva so morali ubogi sinovi sv. Frančiška pretrpeti od Saracenov. Sultan določa, da frančiškani niso več dolžni plačevati potnih stroškov sultanovih poslancev, niti stroškov za sodnijske obravnave kristjanov, ki so bili v kaki preiskavi. Ko umrje kak frančiškan, ostane njegova zapuščina last njegovih redovnih bratov. Nihče nima pravice nadlegovati jih zaradi hrane, niti braniti jim, da si kupijo grozdja za vino; le to naj bratje skrbе, da mohamedani ne bodo pili vina pri njih. Dovoljeno jim je potovanje, kamer hočejo. Nihče jih ne more prisiliti k posojilu ali kupčiji, če jih ni volja. Brezplačno smejo prihajati v cerkev Božjega Groba, kadar koli je odprta. (Saraceni so namreč imeli ključ od nje). Tudi sme dvoje, troje ali čvetero bratov vedno biti v cerkvi Božjega Groba, in smejo oditi, kadar hočejo. Dovoljeno jim je, svoje hiše popravljati. Nihče ne sme od njih davkov zahtevati, niti motiti jih ali ovirati pri izvrševanju kake umetnosti, ali zahtevati, naj svoje cerkve ali samostane odpro, če jih ni volja. Miloščine, ki jo dobivajo iz drugih dežel, jim straže v pristaniščih, ob cestah, pri mestnih vratih ali kjerkoli ne smejo odvzeti. Prosti naj bodo pri svojih navadnih obiskih svetišč: nihče naj jim vhoda ne brani, niti jih ne moti pri božji službi. Če se kakemu mohamedanu zgodi krivica na suhem ali na morju, niso bratje za to odgovorni, ker so svet zapustili in se posvetili službi svojega Gospoda. — K sklepu zapoveduje sultan oblastnijam in sodnijam, naj pazijo, da se bodo te njegove določbe natančno spolnovale. Nobenemu bratu se ne sme braniti, priti pred oblastnijo ali vložiti tožbo. Poveljniku v Ramli in v Jafi je zapovedano, naj ne motijo bratov v njihovi službi. (Bili so namreč vodniki romarjev).

V tem sultanovem odloku je precej vse omenjeno in prepovedano, kar so si mogli Saraceni zmisлити v škodo in sramoto frančiškanov. Razvidno je, kako so bili prej izdani na milost in nemilost Saracenov. Žalibog, da najodločnejši in najboljši fermani sultanov niso veliko izdali; kmalu se je zopet vse pozabilo in stare nasilnosti so se ponovile. Takoj drugo leto je frančiškanom prišleslo hude boje za pravice na Sijonu. Povod temu je bila trditev jeruzalemskih judov, da je na Sijonu pod cerkvijo Jezusove zadnje veliko-nočne večerje kralj David pokopan. Z denarjem podkupijo judje oblastnije in dosežejo, da so le-te izgnale frančiškane iz sijonskega samostana in cerkve. Z veliko težavo in ogromno vsoto denarja se je varihu (kustosu) Sv. Dežele in sijonskemu gvardijanu, P. Janezu da Beloro, posrečilo doseči pri sultanu, da je bilo razveljavljeno povelje jeruzalemskih oblastnij in da so se frančiškani smeli vrniti na Sijon. Ker so bili judje krivi teh zopernosti in velikih stroškov, je papež Martin V. v svoji državi živečim judom naložil hud davek, v čemer sta ga posneli tudi benečanska vlada in napolitanska kraljica Ivana, ki je n. pr. določila, da mora vsak jud v njenem kraljestvu plačati za sijonski samostan in svetišča v Jeruzalemu eno tretjino cekina. S tem so bili frančiškanom krivični stroški povrnjeni in škoda popravljena.

P. ALFONZ FURLAN:

Pobožnosti in nekateri odpustki v mesecu juniju.

raznik presvetega Srca Jezusovega se obhaja petek po osmini presv. Rešnjega Telesa. Letos dne 7. jun. Ves mesec junij je posvečen češčenju božjega Srca (vsako nedeljo v mesecu juniju sveta cerkev zelo priporoča častiti to božje Srce in nekateri bogoljubni kristjani jo poslušajo, s tem pa še niso zadovoljni, temveč vsak dan opravljajo kake pobožnosti in tako posvečujejo mesec presvetemu Srcu Jezusovemu). Sveta cerkev je podelila razne odpustke za to pobožnost. Kdor v cerkvi z drugimi ali pa sam za-se časti presveto Srce Jezusovo s katerimi koli molitvami ali pobožnostmi, prejme vsak dan odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni in popolni odpustek enkrat v mesecu, ako je ves mesec zasebno opravljal kake molitve ali se z drugimi vsaj 10 dni udeleževal javnih pobožnosti v cerkvi. Papež Pij X. je potrdil vse te odpustke in dodal popolni odpustek „porcijunkula“ za zadnjo nedeljo v mesecu juniju vsem, ki so bili vsak dan pri pridigi ali vsaj osem dni pri duhovnih vajah (26. febr. 1908). Ta papež je tudi določil, da se ta pobožnost slovesno sklene vsako leto zadnjo nedeljo v juniju in to nedeljo se lahko udeležite popolnega odpustka kakor na porcijunkulo, pa samo v cerkvah, kjer se opravlja ta javna pobožnost. Nekateri škofije so prejele nekoliko polajšanja v tej mesečni pobožnosti in zato se ravnaj po svoji škofiji.

Za to mesečno pobožnost primerne knjige so: P. Marijofil Holeček. Premišljevanja o božjem Srcu Jezusovem; Janez Volčič: Šmarnice, 2. zvezek, 1892.

Sv. Anton Padovanski je umrl 36 let star v petek 13. junija 1231; pokopali pa so ga potem v torek. Zaradi mnogih čudežev, ki jih je Bog storil na dan pogreba na njegovem grobu v Padovi, so verni do današnjega posebno ob torkih sv. Antona pomoči prosili in se mu priporočevali. Od tod pobožnost devet torkov v čast sv. Antonu, od tod pobožnost 13 torkov ali 13 nedelj v čast temu svetniku; od tod popolni odpustek vsak torek v frančiškanskih cerkvah za vse verne, toda samo takrat, kadar je izpostavljeno presv. Rešnje Telo, navadno med prvo mašo. (Leon XIII. 4. jul. 1894).

Nekateri radi opravljajo pobožnost 9 torkov v čast sv. Antona Padovanskega; ta pobožnost ni obdarovana z odpustki.

Drugi verniki opravljajo pobožnost 13 torkov ali 13 nedelj v čast svetemu Antonu Padovanskemu; tej pobožnosti je podelil rajni papež Leon XIII. popolni odpustek za vsak torek ali vsako nedeljo te pobožnosti; ako opustiš eden torek ali eno nedeljo, moraš na novo začeti. (1. marc. 1898).

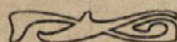
V mesecu juniju je vesoljna odveza: na praznik presv. Srca Jezusovega ali v osmini; na praznik sv. Petra in Pavla ali pa v osmini.

Popolni odpustki za vse verne v frančiškanskih, kapucinskih in minoriških cerkvah:

1. junija: bl. Feliks Nikozijski, spoznavavec kapucinskega reda; 13. junija: sv. Anton Padovanski, sp. 1. reda; 19. junija: bl. Mihelina, vdova 3. reda.

Popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška:

24. junija: rojstvo sv. Janeza Krstnika; 29. junija: sv. Peter in Pavel. Dalje, kadar molijo frančiškanski rožni venec; kadar opravijo postajo presvetega Rešnjega Telesa in enkrat v mesecu.

Dopisi.

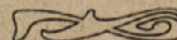
Nova Štiffa na Dolenjskem. Duhovne vaje od 25. februarja do 3. marca so dobro uspele. Vsak dan sta bila dva govora. Slišali smo, zakaj da živimo, slišali smo, da naj sovražimo le greh in ljubimo Jezusa, ki nam kliče: po tem kratkem trpljenju, kratkem vojskovanju vas čaka večno veselje. O drage članice, ostanimo stanovitne svoji obljubi! Spominjajmo se večkrat besed Zveličarjevih: „le eno je potrebno!“ Po sklepu smo slovesno obljubo ponovile. Prisrčna hvala veleč. p. voditelju za ves trud! Bog Vam povrne tiščero!

Sv. Sebastijan (Ogrsko). K poročilu v 4. zv. Cvetja (str. 123) še par dodatkov! Udje III. reda sv. Frančiška so se pri nas zbirali že od l. 1907; kanonično se je pa vpeljal tretji red, kakor je zapisano v „Imeniku“, dne 20. junija 1912 pod imenom in pokroviteljstvom presv. Srca Jezusovega. Naša župnija šteje sedaj 56 zapisanih udov, izmed teh jih je že umrlo 9, (dva pa sta bila izključena). Kar nas je živih, imamo vsi že obljube, novinca zdaj nimamo nobenega.

Št. Kerec.

Studeno. — Novi redovni svet III. reda sv. Frančiška As. (izvoljen dne 10. febr. 1918). — Prednik: Franc Simončič, Studeno, št. 89. Prednica: Marija Milavec, Studeno, št. 240. Svetovavke: Žene: Studeno: Ivana Simončič, h. št. 89; Strmca: Neža Jež, h. št. 14; Belsko: Marija Bajec, h. št. 21; Gorenje: Frančiška Magajna, h. št. 7; Bukovje: Marija Lekšan, h. št. 23. Dekleta: Studeno: Kristina Bajec, h. št. 59; Strmca: Ana Vidrih, h. št. 11; Bukovje: Marija Križman, h. št. 34; Gorenje: Frančiška Križman, h. št. 18.

Vodstvo III. reda.

Razgled po serafinskem svetu.

† P. Pacifik Monza. Kakor smo že poročali, je dne 18. dec. 1917 po daljši bolezni umrl premil. Pacifik Monza, prejšnji generalni minister frančiškanskega reda in titularni škof mesta Trojade. Rajni se je rodil l. 1845 v Vičenci na Italijanskem. V devetnajstem letu svoje starosti je vstopil v fran-

čiškanski red v Beneški provinciji. Po končanih študijah je bil posvečen v mašnika. Nato je več let deloval kot lektor moralke in zatem kot učitelj novincev. Vsled svojih velikih zmožnosti in vzornega življenja je kmalu obrnil nase pozornost svojih sobratov in predstojnikov, ki so ga zaporedoma večkrat izvolili za gvardijana in definitorja in konečno tudi za provincijala. Toda božja previdnost ga je odločila še za bolj odgovorne službe. Na generalnem kapitelnju v Asizu l. 1895 je bil jednoglasno izvoljen za prokuratorja pri sveti stolici. Ob združitvi štirih frančiškanskih družin se je obenem z generalnim ministrom prostovoljno odpovedal svoji službi in se vrnil v svojo provincijo. Toda kmalu ga je papež Leon XIII. imenoval za apostolskega administratorja albanske nadškofije v Skoplju, kateri se je pa že čez nekaj mesecev moral vsled slabotnega zdravja odreči ter se vrniti domov. Komaj si je nekoliko okrepčal zrahljano zdravje, ga je velika njegova gorečnost za duše napôtila, da je ustanovil „Kolegij misijonarjev pod varstvom sv. Leonarda Portomavriškega“. Neizmerno se je trudil tudi za III. red, ki ga je ne samo s pridiganjem, temuč tudi z razširjevanjem dobrih knjig, katerih je mnogo celo sam spisal, skušal širiti in utrditi. Sredi tega dela ga je poklical papež Pij X. v Rim za generalnega ministra celega frančiškanskega reda. Branil se je sicer z vsemi močmi te časti in prosil sv. očeta, naj izbere koga drugega za to čast, toda trdni papeževi volji se je naposled moral ukloniti. Tudi kot generalni minister se je trudil in skušal v svojem redu obnoviti in utrditi lepo redovno življenje zlasti glede uboštva; neveljivo slavo si je pa pridobil s svojo skrbjo za frančiškanske misijone. Ko je bil slednjič vsled visoke starosti prisiljen odpovedati se težavni službi in je bil na majniškem kapitelnju l. 1915 izvoljen nov generalni minister, je sklenil vso skrb posvetiti za naprej le svoji duši. Nedolgo potem je sedanji papež Benedikt XV. velezaslužnega moža izvolil za titularnega škofa stare Trojade. Toda zdravje mu je vidoma pešalo. Šel je sicer v razne samostane v milejšem podnebjju, da bi si je zopet okrepil, toda zastonj. Nazadnje je šel v neki samostan v Liguriji, kjer ga je nenadna pljučnica položila na smrtno postelj. Umril je previden z vsemi zakramenti za umirajoče v 72. letu svoje starosti, dne 18. dec. 1917. Polni hvalečnosti mu moremo klicati s svetim Jeronimom v grob: „Hvalimo Boga, da si bil naš, še bolj da si naš, zakaj vse živi ljubemu Bogu, in kdor se vrne h Gospodu, ostane v družini.“

Burbonske rakve, ki so jih nedavno iz frančiškanskega samostana na Kostanjevici v Gorici prepeljali na Dunaj, počivajo sedaj začasno v desni stranski kapelici samostanske cerkve sv. Družine v Döblingu v varstvu bosih karmeličanov. Rakve so splošno dobro ohranjene, toda različne v izpeljavi. Karel X. počiva v mogočni kovinski rakvi, na kateri ni drugega zapisanega, nego to, da hrani v sebi truplo Karla X., ki je umrl v Gorici 6. nov. 1836 v starosti 79 let in 28 dni. Na pokrovu je privarjena zlata skrinjica v velikosti človeške glave, ki hrani kraljevo srce. Druga ravno tako kovinasta rakev, z rjavim žametom prevlečena in z velikim srebrnim križem, hrani v sebi zemeljske ostanke francoske kraljice Marije Terezije Beatrice. Rojena je bila leta 1817 kot nadvojvodinja hiše Avstrija-Este in umrla 25. marca 1886 v vili Lantieri. V tretji rakvi, ki je brez vsakega okraska, leži princ Ludovik Burbonski, sin Karla X. V četrti rakvi, ki tudi nima nobenega posebnega okraska, leži truplo princezinje Lujize Marije Terezije, vojvodinje Páremske. Na peti rakvi oznanja kovinasta plošča, da hrani v sebi truplo Henrika V. (grofa šambordskega), ki je bil rojen 29. sept. 1820 in je umrl 24. avg. 1883 v Frodsorfu (Frohsdorf). Šesta rakev krije truplo princezinje Marije Terezije, hčerke Ludovika XVI. in kraljice Marije Antonije, vdove po márenskem vojvodu, starejšem sinu kralja Karla X.

Rojena je bila 19. dec. 1778 in je umrla 19. okt. 1851. Kje bodo ti zemeljski ostanki za stalno shranjeni, za zdaj še ni nič določenega.

Jubilej sv. Paškala Bajlonskega. Vse častivce sv. Paškala Bajlonskega dviga spomin, da se obhaja letos 300 letni jubilej, odkar je bil ta svetnik proglašen za blaženega. Papež Benedikt XV. je že 27. nov. 1917 naklonil cerkvi, kjer počiva ta „evharistični svetnik“ dva dragocena jubilejna darova. V jubilejnem mesecu maju so mogli vsi obiskovavci tega svetega kraja dobiti popolni odpustek. Na jubilejni dan sam, dne 17. maja so ga lahko celo tolikokrat dobili kakor na porcijunkulo. Obenem je bil ta splošno priljubljeni svetnik izvoljen za glavnega patrona mesta Viljeregale (Villa Real). Skušajmo tudi pri nas prav goreče razširjati njegovo češčenje! Kot jubilejni spomin naj nam sprosi vedno večjo pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa! — V našem slovenskem jeziku je letos lepo proslavil spomin milega frančiškanskega svetnika vrli pesnik Silvin Sardenko v zbirki »Šotor miru«. Idila. Založila Katol. Bukvarna (Ljubljana 1918). Cena broš. izvodu 3 K 60 vin. — Življenje sv. Paškala Bajlona je pa obširno popisalo „Cvetje“ v dvanajstem tečaju (V Gorici 1893). Ondi je povedano, kako se je ljubeznivi svetnik odlikoval v vseh čednostih, zlasti pa v izredni serafinski ljubezni do najsvetejšega Zakramenta.

Spominska kapelica za rešitev Nj. Vel. cesarja Karla. Mati cesarja Karla, nadvojvodinja Marija Jožefa si je ogledala mesto ob hudourniku Turre pri Rudi, kjer je cesar prišel v življenjsko nevarnost. Izbrala si je skupno s prisotnimi strokovnjaki kraj, kjer bi se naj, kakor želi tudi cesarica, sezidala priprosta spominska kapela v trajen spomin srečne rešitve vladarjeve iz valov.

Svoboda sv. vere v Rusiji. Kakor vse kaže, je nova Rusija tudi glede vere popolnoma spremenila svoje stališče. Tudi katoličani in katoliški duhovniki se sedaj vesele svobode. Izmed redovnikov so prispeli tjakaj ter že delujejo ondi grško-katoliški bazilijanci in očetje jezuitje.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: č. s. Adela roj. Emilija Moskon, šolska sestra III. reda sv. Frančiška † 17. febr. 1918 v 24. letu starosti, Ignacij Hutter, Elizabeta Gomilnik, Helena Koban, Antonija Felser, Julijana Breznik, Marjeta Žnidar, Katarina Podbersek, Franc Čerško, Jozefa Grill; Lučane: Ana Hernach; Cirkovce: Marija Gabrijan, Uršula Sagadin; Ribnica: Marija Štruc, Frančiška Fornezzi, Roza Kušnik; Sv. Lovrenc v Puščavi: Ana Šmid; Sv. Martin pri Vurbergu: Marija Pulko, Johana Lešnik; Sv. Barbara pri Vurbergu: Julijana Grajfoner; Kamnica: Johana Hofman; Sv. Marjeta ob Pesnici: Katarina Vuga, Marija Gornik, Kunigunda Kaube; Puščava: Apolonija Stopajnik, M. Vrčko, Marjeta Orosel, M. Mlakar, Jera Jerot, Janez Tore; Ptuj (hiralnica): Apolonija Sternad iz Maribora; Remšnik: Marija Tertinek; Sv. Duh: Lucija Gradišnik; Svečina: Jožef Maurič; Makole: Ana Koražija, A. Mesarič, Barbara Berglez, M. Polajžer, Genovefa Lamberger, Katarina Šoštar, Katarina Mesarič, A. Babšek, Johana Babšek, Neža Žolnir, Amalija Kopše, Katarina Kovačič, M. Brumec, M. Šalamun; Studenice: M. Matjašič, Uršula Drogenik, Neža Samostur, Johana Kolterer, Pavel Siter, Martin Kodrič,

Jera Veilguni, Elizabeta Golob. Miha Petelinšek (padel v vojski), Katarina Matjašič, Antonija Jernejšek, Anton Kodrič; Velika nedelja: A. Trop, M. Cvetko, Uršula Heržič, Matilda Rajner, M. Heržič, M. Krabonja, Franc Marinič, Jurij Cvetko, Cecilija Marinič, Martin Senjor, Elizabeta Bezjak, Uršula Šoštarič, Terezija Šterbal; Ormož: Barbara Šoštarič, Sv. Janž na Dravskem polju: Marjeta Pesek.

2) skupščine svetotrojiške:

Kapela: Terezija Kocmut, Alojzija Fras; Sv. Lenart v Slov. g.: Ana Kocbek (30 let v III. redu), Marija Vrljič; Sv. Rupert v Slov. g.: Terezija Dobaja, Jakob Golob; Sv. Anton v Slov. g.: Terezija Čuček; Sv. Bolfank v Slov. g.: Ivana Kogler; Sv. Urban v Slov. g.: Franc Švarc; Mala Nedelja: Marija Vudja; Sv. Trojica v Slov. g.: Terezija Fras (30 l. v III. r.), Marija Trigler, Roza Barmaetler.

3) skupščine celjske:

Sv. Križ pri Slatini: Katarina Žumer in Liza Kidrič, Negonje; Marija Motoh, Vinec; Ana Drogenik, Tuncovec; Neža Trieb, Tržišče; Marija Šerbak in Uršula Hajnšek, Rajnkovec; Marija Čonč, Nezbiše; Franc Šipeč, Rjavica; Matevž Vrešak, Plat; Jurij Brantuša, Brestovec.

4) skupščine zatiške (Dolenjsko):

Zatičina: Jera Šerek, Frančiška Pajk, Uršula Kastelic, Marjeta Čandek, Ana Blatnik, Henrik Kastelic, Marija Gutman (44 let v III. redu); Št. Vid: Frančiška Omahen, Ana Rus, Marija Rus, Marija Smrekar, Marija Verbič, Ana Kavšek, Ana Gros, Elizabeta Glavič, Ana Hribar, Marija Gliha (55 let v III. r.), Ana Koščak; Krka: Marija Kastelic, Marija Rogelj; Višnja gora: Terezija Zupanc, Frančiška Zupanc.

5) skupščine ljubljanske:

Marija Geier, Marija Gregorka, veleč. g. Matija Gerzin, župnik v Preserju in knezošk. duh. svetovavec, Ivana Lipožič, Helena Židan, Uršula Jurkovič, Marjeta Povše.

6) skupščine kamniške:

Zg. Tuhinj: Jernej (Frančišek) Medja (10 let v III. redu).

7) Šmihel pri Nadanjem selu (Notranjsko): Antonija Morel.

II. pokojni udje **armade sv. Križa**:

Tomaž Dežman, Marija Jerovšek, Marija Kimovec, Marija Pilmek, Marija Doln iz Ljubljane; Marija Medved, Marjeta Benc iz Trnič. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev.

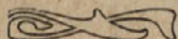
Dalje se priporočajo v molitev:

Bolna tretjerednica v čast majniški Kraljici, sv. Frančišku in sv. Antonu Pad. za zdravje. Tretjerednikom se priporoča v pobožno molitev neki mladenič, da bi prišel k pravemu spoznanju in se poboljšal. Neka tretjerednica za vredno prejetanje sv. zakramentov in mir vesti. Neka žena vso svojo družino v razne dobre namene in za ljubi mir pri hiši. Neka tretjerednica na čast Materi božji, sv. Jožefu in sv. Frančišku As., da bi mogla sama sebe premagati in pa skušnjave hudega duha. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Več bolnih oseb. Neka mati na čast sv. Družini svojo družino, posebno moža pri vojaki, svojega sina, da bi se ogibal slabih družeb in sebe v dušnih in telesnih stiskah. Neka tretjerednica, da bi mogla v popolnosti napredovati in sv. obhajilo vsaki dan vredno prejemati, dalje vse svoje v dober namen. Vojaki, zlasti tretjeredniki, begunci in umirajoči. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvala sv. Frančišku in sv. Antonu za dobro uspevanje živine. A. R. — Zahvala v čast sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za srečno ozdravljenje. Obljubljena zahvala presvetemu Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu in sv. Antonu, da sem dobila primerno službo, za kar sem prosiła. J. V. — Zahvaljujem se iz vsega srca Mariji, sv. Jožefu in

sv. Frančišku za pomoč v bolezni, da se je precej po njih priprošnji zboljšalo. Opravljena je bila devetdnevnic in zahvala obljubljena. Dà, pojdite v stiskah, ljubi bratje in sestre, k tem mogočnim zaščitnikom in pomoč vam je zagotovljena! N. A.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v marciju in aprilu: Marija Grebenc, Marolče 44 90 K; Jožefa Vadnjal, Zagorje na Krasu 14 40 K; Jera Štibernik, Dobrunje 12 K; Župni urad, Žalina 26 30 K; Zofija Wetzel, Mitlova 13 K; Marija Vesel, Šmarata 37 62 K; Uršula Horvat, Ledeča vas 32 K; Župni urad, Boh. Bistrica 50 70 K; Ana Božič, Ljubljana 16 K; Župni urad, Štanga 50 K; Alojzija Praprotnik na Humu 22 K; Neža Žurman, Ljubljana 270 K; Ivan Furlan, Postojna 2 K; Orša Kovačič, Murahely 48 K. — Došlo v Kamnik: udje armade sv. Križa 22 90 K (sprejeto v naši zakristiji).

Za kitajski misijon: Ter. Turnšek, Vransko, za odkup deklice na ime Barbara 20 K; neimenovana, Straža, za odkup kitajske deklce na ime Ana 22 K; Župni urad, Cerklje na Gorenjskem 100 K; Mat. Bobnar 1 50 K; neimenovana v naši zakristiji 10 K.

Za afrikanke misijone: Dar 101 10 K, ki so ga poslali verni, med njimi več tretjerednikov, iz Dol. Lendove v Maribor. — Došlo v Kamnik: Ter. Bratanič, Brežice 10 K; Ana Ferenčak, Brežice, za odkup dečka na ime Jožef 60 K; Mat. Bobnar 1 50 K.

Za frančiškanske misijone: Štefan Kerec, Ogrsko 3 60 K; neimenovana, Ksaverij 15 K; Mat. Bobnar 1 50 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: Preč. g. Valentin Kropivšek, župnik v Framu: 110 K; preč. g. Evald Vračko, župnik pri Sv. Ilju v Slov. gor.: 50 K; preč. g. Jožef Čede, župnik v Studenicah: 56 K; preč. g. Franc Heber, župnik v Spodnji Polskavi: 18 K; preč. g. Jakob Menhart, župnik pri Veliki nedelji: 26 20 K; preč. g. Jakob Cajnkar, župnik v Središču: 19 60 K; preč. g. Alojzij Zamuda, župnik v Črešnjevcu: 90 K; Frančiška Stranjšak: 103 40 K; Ana Gsellmann: 23 60 K; Frančiška Gleinzer: 66 80 K. — Posamezni darovi: Marija Schafhalter: 10 K; Marija Kirhof: 40 K; Alojzija Zavernik: 10 K; Frančiška Čeh: 10 K; Marija Novak: 10 K; Neža Kresnik: 2 K; Katarina Kacijan: 5 K; N. Fakin: 2 K.

Za najpotrebnejše misijone: neimenovana (v naši zakristiji) 40 K.

Za cerkev in samostan v Brežicah: Helena Badiura, Višnja gora 3 K; tretjeredniki, Spod. Polskava 100 K; Lovro Zupanek, Nova cerkev pri Celju 10 K; Matilda Kranjc, Konjice 10 K; neimenovan (v naši zakristiji) 11 K; Mat. Bobnar 1 50 K.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Marija Grmek 5 K.

Za gobavce: Župni urad, Cerklje 11 K.

Za kruh sv. Antona: neimenovan (v naši zakristiji) 2 K.

Za misijonsko ustanovo: L. Žen 26 K.

Za prospeh »ročnega dela«: Val. Majar, vpok. župnik, Izlake 20 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

